És necessària la seva memòria.

Opinió | 10-11-2013 | 23:38

A l'edat de 62 anys, Tadeus Mazowiecki va esdevenir el primer ministre no comunista de Polònia des de la fi de la II Guerra Mundial. Va ser al setembre de 1989, tres mesos abans que ciutadans de l'Est d' Europa fessin caure amb les mans el mur de Berlín. Mazowiecki va ser un membre destacat de l'oposició tolerada pel comunisme. El 1980, després del seu suport públic a la vaga protagonitzada per Solidarnosc a les drassanes de Gdansk, es va convertir en assessor del sindicat fundat per Lech Walesa. Va patir la repressió del comunisme, va ser víctima de la llei marcial, i contra tot pronòstic, va guanyar la batalla al totalitarisme comunista.

Mazowiecki va liderar una transició irreversible cap a la democràcia, es va mantenir ferm davant la pressió soviètica i va treballar perquè Polònia sortís de la crisi econòmica en què havia caigut el comunisme, alhora que amb Helmuth Kohl va treballar per la reconciliació amb Alemanya. Un home com Tadeusz Mazowiecki, mort dimarts 29 d'octubre, mereix un lloc d'honor. I no obstant això, és difícil que alguna cosa així succeeixi. L'Europa tecnòcrata i mercantilista, que inclou bona part dels seus coreligionaris del Grup Popular europeu, ha perdut el rastre que l'uneix a la tradició filosòfica i religiosa que va inspirar polítics com Mazowiecki. Per això, més que mai, herois com ell mereixen ser recordats. Europa necessita de la seva memòria, com necessita la dels pares d'Europa (Schuman, Adenauer o De Gasperi), protagonistes de la Unió.

Autor: Jesús Domingo Martínez/GN